

„Zavřít! Otevřít! Zavřít! Otevřít...“ stále se zdráhal uvěřit tomu, co vidí. „Tohle si musím natočit.“ Ryba poslouchala jako pejsek. Koumen přepnul přístroj do režimu kamery a pustil se do dokumentování tohoto malého zázraku.

Meďan zatím pátral po dostatku dřeva. Něco málo už měl, ale na upečení ryby to stále nestačilo. Rozhlížel se kolem sebe, až ho upoutal nedaleký skalní výstupek. *Vylezu na něj a rozhlídnu se kolem, třeba něco objevím*, pomyslel si Meďan a už se škrábal na vršek. Když vylezl nahoru, zjistil, že se ve skutečnosti jedná o okraj skalnaté plošiny o velikosti malého hřiště. Nacházelo se v ní několik prohlubní s třpytící se vodou. Leskla se, jako kdyby zde někdo rozházel zrcadla.

Meďan se k jedné prohlubni nahnul, aby zkontroloval svůj zevnějšek. Jak si tak se zaujetím prohlížel svoji tvář, najednou se příšerně lekl, zařval a dal se na útěk. Vedle té jeho se totiž na hladině vody odrážela ještě tvář jakési příšery. Meďan kvapem seskočil z výstupku a řval na celé údolí: „Drak, drak, strašlivý drak! Zachraň se, kdo můžeš! Teda zachraň mě, kdo můžeš! Meďánku, zdrhej! Rychle pryč odsud!“

Utíkal, co mu nohy stačily. Už už se blížil k tábořišti a viděl Koumena. Podvědomě cítil, že příšera je mu v patách. Pokusil se ještě o fous přidat, ale to už bylo na jeho nožky moc. Zakopl a rozplácl se na zem, jak široký, tak dlouhý.

Koumen to ze svého místa už hodnou chvíli sledoval. Viděl, nejen Meďana, rozpláclého jak žabu, ale i nebezpečně vyhlížející zvíře, které se k němu pomalu, ale jistě přibližovalo. Ze všeho nejvíc mu připomínalo okřídleného ještěra. Ten tvor se pohyboval po zadních nohou

a vzpřímený měl určitě ke třem metrům. Jeho ramena plynule přecházela v blanitá křídla, z nichž mu vyrůstaly menší končetiny, vypadající jako ruce. Ne však celé paže, jen předloktí zakončená dlaněmi se třemi prsty a jedním palcem. Hlavu měl protáhlou, s dlouhou čelistí a v ní dvě řady velkých zubů, které hrozivě cenil. Občas mezi nimi prostrkoval široký černý jazyk.

Špičatýma a velkýma ušima neustále kroutil všemi směry, což ve výsledku vypadalo trochu komicky. Měl velké černé oči. Na jeho hlavě zářila jasně oranžová skvrna, stejně jako na konci křídel a na špičce tenkého dlouhého ocasu. Ještě ho pořád smotával a rozmotával. Šermoval s ním na všechny strany. Jinak jeho tělo pokrývala tmavě zelená kůže, která směrem k břichu přecházela ve světle zelenou až žlutou. Na zádech měl několik velkých zrohovatělých šupin.

Zatímco Koumen horečně přemýšlel, jak kamarádovi pomoci, zahlédl, jak se k němu ještě sehnul. Vypadalo to na Meďanovu poslední hodinku. Koumen se už už chystal vykřiknout, přilákat pozornost na sebe a dát kamarádovi možnost utéct. Vtom však ještě vyplázl svůj jazyk a začal jím Meďana olizovat jako lízátko. Ten obrázek Koumena uklidnil – pochopil, že zas tak zle nebude.

Zato Meďan, kterému to tak ani náhodou nepřišlo, začal vřeštět: „Co mi to dělá? Fuj, to je nechutné! Nech toho, ty příšero smrdutá! Strašně to lechtá.“

„Dlouho ses nemyl, tak tě chce mít čistého, než tě sežere,“ bavit se Koumen.

„Prosím tě, Koumenku, udělej něco, ať už mě ta potvora nechá na pokoji!“ Meďan nevěděl, jestli má bědovat, nebo se smát, jak to lízání příšerně lechtalo.

Vtom Koumen skutečně dostal nápad, jak kamaráda z nepříjemného olizování vysvobodit. Chytil rybu a zavolal na ještěra: „Koukej, příšero, co pro tebe mám!“ Zamával rybou tak, aby to ten podivný tvor nepřehlédl, a hodil ji do řeky.

A ještěra to skutečně zaujalo. Radostně zapanáčkoval jako roztomilý pejsek a vyrazil za rybou. Jenže si vzal s sebou i Meďana. V rychlosti ho omotal ocasem, posadil si ho na záda a šup, už se oba nacházeli pod hladinou.

„Do prašivého jezevce, to snad ne! On ho jde fakt vykoupat.“ Koumen bezradně běhal po břehu sem a tam. „Prosím tě, klidně si ho umyj, ale už se vynořte, ať se může chudinka nadechnout, nebo se z něho stane ryba!“ Mělo to znít jako legrace, ale Koumen začínal mít o kamarádův život doopravdy strach. Dosud nepotkal nikoho, kdo by pod vodou vydržel tak dlouho.

Když už myslel na nejhorší, jako střela vyskočil na břeh ještěr i s Meďanem. Sotva dopadli na zem, ještěr povolil sevření ocasu a Meďan musjel po zádech rovnou dolu. Celý promočený, voda z něj crčela jak z vodovodu, ale zářil štěstím.

„Koumene, to byla paráda! Když jsme se potopili, dostal jsem velký strach a pomalu se loučil se životem. Pak jsem si ale uvědomil, že mi vlastně vůbec nic není. Nepotřeboval jsem se nadechnout, jako by někdo dýchal za mě. Natolik mě to zklidnilo, že jsem dokonce zkusil otevřít

i oči. Ze začátku jsem sice pořádně nic neviděl, ale pak si přivykly a já si začal tu fantastickou jízdu užívat naplno. Proploovali jsme mezi skalními stěnami, uvíznutými stromy a velkými kameny, nahoru, pak zase rychle dolů, doprava, doleva. Před námi do všech stran prchaly ryby různých velikostí. Některé opravdu monstrózní. Pod vodou bylo vidět i velké hluboké otvory ve skalách. Občas z nich vykoukl veliký had se zubatou hlavou, to jsem se opravdu lekl. Ten kdyby tě dostal mezi své čelisti, tak tě překousne na půlky, ani nemrkneš. Připadal jsem si jako v obrovském akváriu, jako ve vodní říši. Žije zde tolik různých tvorů! Dokonce jsem tam viděl zvíře, které mi připomínalo želvu,“ chrlil ze sebe zázitky rozzářený Meďan.

Koumena hlavně těšilo, že je kamarád v pořádku a nic se mu nestalo. „Teď se ale rychle vysvleč, ať to neomarodíš. Sice svítí sluníčko a je docela teplo, ale byl jsi tam dlouho a pořádně jsi prochládl.“

Meďan při vysvlékání brblal, jak ty mokré věci jdou strašně špatně dolů. Jak tak se svým oblečením zápasil a u toho se kroutil, všiml si Koumen krvavého šrámu na jeho zádech.

„Počkej, něco tam máš,“ začal prozkoumávat kamarádovo zranění. Uviděl tam velké množství malých teček, jakoby vpichů od opravdu tenounkých jehliček. „Už to mám! Už vím, proč jsi nemusel pod vodou dýchat. Tohle bude od ještěrova ocasu. Víš, jak tě s ním měl pevně omotaného? Tak to nejspíš nebylo jenom proto, abys nespádl. Těmi vpichy ti ještěr nějak okysličoval krev. Proto jsi nepotřeboval dýchat, on vlastně dýchal za tebe.“

Oba se otočili na ještěra, který tam stál jako hromádka neštěstí.

Meďan ho ještě ujistil, že dopravit trhavinu do tunelu už zvládnou sami, a už s Koumenem a doprovodem mířili do sklepů. Vzali si tam dva soudky trhaviny, několik metrů zápalné šňůry a nádobu se smolou stromů kufu. Vše společně dopravili nahoru před palác, kde strážci vysvětlili, co se má stát dál. Doma si potom do batůžků dali zbraň, oba přístroje PUP, lanko a nůž a vyrazili za ještěry.

28. KAPITLA **VELKÝ VÝBUCH**

Na stanovišti ještěrů panoval čilý ruch. Právě přivezli jejich trhavinu s ostatními věcmi, což zaujalo i zvědavé ještěry. Procházející Tlekoni se zastavovali a vyptávali, na co to všechno je. Meďan s Koumenem jim ochotně vysvětlovali, že se chystají zničit podvodní tunel a že tyhle věci k tomu budou potřebovat.

Konečně dorazili i jejich pomocníci piloti a mohlo se startovat. Ve vzduchu se seřadili do formace a zamířili k jezeru. Trhavinu nesli ve svých drápech Lap s Křupem. I když měli o polovinu větší zátěž než obvykle, nebylo na nich vidět, že by jim to působilo nějaké problémy.

Cesta k jezeru proběhla bez jakýchkoliv zádrhelů. Pláž zela prázdnotou. Nic nenasvědčovalo tomu, že se zde včera odehrál lýtý boj.

Meďan s Koumenem museli při přistání dávat pozor na trhavinu, aby jim při tom manévru nevybuchla. Byli velmi opatrní, a tak se operace podařila a všichni hladce dosedli na pláž. Koumen od zbývajících pilotů převzal zápalnou šňůru a nádobu se smolou.

Jeden z nich se pak zeptal, zda budou ještě něco potřebovat, a když Meďan potvrdil, že už to zvládnou sami, oba piloti jim popřáli hodně štěstí a odlétli zpět do města plnit si své další povinnosti. Meďan s Koumenem osaměli.

„Tak co, jdeme na to?“

Koumen přikývl. „Co je potřeba udělat nejdřív?“

„Dopravit výbušninu k tunelu. Potom natřeme zápalnou šňůru smolou, zjistíme, která skála se nachází nad tunelem a z té pak šňůru spustíme dolů a zkusíme ji dostat co nejdále do samotného tunelu. Ke konci šňůry pak dopravíme sudy a připevníme ji k nim.“

„A jak ji chceš vlastně zapálit?“

„Z dálky na ni vystřelíme z tvé pistole. To by mělo k zapálení stačit.“

„Snad,“ zadoufal Koumen.

Sudy s trhavinou navalili do vody a přivolali si na pomoc ještěry. Ti si je posadili na záda a do svých drápů znovu uchopili sudy. Zakrátko už byli nad hlubokou vodou a mířili si to rovnou k tunelu podle Meďanova promyšleného plánu.

Sudy nadnášela voda, a tak se jim plavalo celkem lehce. Pod vodou vládl klid, město zelo prázdnotou, po zlufonech ani vidu, ani slechu. Mezi rozvalinami budov zahlédli jen několik větších různobarevných ryb.

Netrvalo dlouho a podle Koumenovy navigace dorazili ke vchodu do tunelu. Sudy opatrně položili na okraj díry a zajistili je, aby se neskutálely dolů. Pak se Koumen s Křupem vrátili na břeh pro zápalnou šňůru, zatímco Meďan s Lapem vyplavali nad hladinu zjistit, která skála vede

nad tunelem a jestli se dá na ni vylézt. Ta přímo nad tunelem se pro svou výšku nehodila, ale o kousek dál už to bylo lepší, plavali tedy tam.

Po několika pokusech se jim podařilo vylézt nahoru, a nakonec se vyškrábali až na vršek vybrané skály. Měli odsud krásný výhled. Viděli Koumena, jak vylézá z vody a míří k nádobě se smolou. Meďan si vzal přístroj a zavolal mu.

„Přileť sem, natřeme šňůru tady.“

„Dá se tam přistát?“

„Dá, místa je tu dost.“

„OK, letíme tedy za vámi.“ Koumen uchopil do jedné ruky zápalnou šňůru a do druhé nádobu se smolou. „Křupe, můžeme startovat.“ Než se nadál, ocitli se ve vzduchu. Křup máchl několikrát křídly a byli na místě.

Meďan převzal nádobu a vytáhl z ní namočený klacík s chumáčem štětín na konci, z něhož kapala smola.

„Víš co?“ napadlo ho. „Ponoříme tam celou šňůru. To bude rychlejší než ji natírat.“

Když pak Koumen nasáklou zápalnou šňůru pomalu spouštěl dolů do vody, Meďan zatím natíral sudy, aby oheň bezpečně prohořel až k výbušnině. Sudy sice měly ve víku zeslabené, takzvané zápalné místo, kam se šňůra připevňovala, ale jistota je jistota.

„A co teď?“ Koumen dokončil odmotávání.

„Teď ještě dostat ji co nejdále do tunelu. To si vezmeme na starost já s Lapem. Ty počkáš na kraji a jakmile vtáhneme to, co půjde, dovnitř, dáš nám signál.“

„Jaký signál?“

„No přeci, abych věděl, že jsme na konci,“ vysvětloval trpělivě Meďan. „Prostě jenom za šňůru zatáhneš. My se pak vrátíme a společně k ní dopravíme sudy.“

Po důkladné domluvě tedy oba nasedli na své ještěry a skočili do vody. Dole pak Meďan sebral šňůru a pomalu vedl Lapa do tunelu. Připomínal spíš nějakou jeskyni. Byl vysoký a široký. Z jeho stěn vystupovaly velké balvany. Cesta před nimi se svažovala dolů do hloubky. Výrazně tu ubývalo světla.

Najednou Meďan ucítil škuabnutí, takže se nacházeli na konci. Rozhlédl se kolem sebe, aby vybral vhodné místo pro umístění výbušniny. Rozhodl se pro balvan, který dosahoval téměř až ke stropu tunelu a vypadal dostatečně široký, aby se na něj vešly oba sudy.

Za pomoci ještěrů je tam dopravili, postavili je na kámen a šňůru obtočili kolem nich. Její konec pak připevnili k zápalnému místu ve víku sudu. Vše ještě zkontrolovali a vrátili se nahoru na skálu.

„Odkud vlastně budeme střílet?“

„Protože nevíme, jak rychle dojde oheň k výbušnině, musíme střílet ze vzduchu, abychom měli dostatek času se dostat do bezpečí,“ dokazoval Meďan promyšlenost svého plánu do nejmenších detailů. Když Koumen viditelně znejistěl, povzbudil ho: „Vzpomeň si, jak jsi zneškodnil hady! Taky jsi na ně střílel ze vzduchu. Já věřím, že se trefíš.“

Zabralo to. Koumen už beze slova přivolal Křupa a vzlétl. Jakmile zahlédl, že i Meďan odstartoval, vytáhl zbraň, zamířil a vystřelil. Výstřel odtrhl od skály několik kamenů, ale šňůru nezapálil. Koumen to zkusil znovu, bohužel se stejným výsledkem.

Napadlo ho tedy vzít zbraň do obou rukou. Dal pokyn Křupovi, aby mával křídly tak, aby se ve vzduchu jen vznášeli. Pak pevně sevřel zbraň, pečlivě zamířil a vypálil. Tentokrát už se nezmýlil. Šňůra chytla jasným plamenem. Prskající oheň si to razil dolů k hladině a se zasyčením zmizel pod ní.

Pobídlí ještěry směrem k pláži. V bezpečné vzdálenosti pak zastavili, otočili se a zadívali zpět ke skále. Právě včas!

V ten moment se ozvala ohlušující rána doprovázená hlasitým rachotem. Obrovský gejzír vody vytryskl k nebesům. Tam jako by se voda zastavila a za zvuku deště se pak vracela zpět do jezera. Rachot postupně ustal a nad krajinou se opět rozhostilo ticho.

„Dívej, vodní vír!“ všiml si Meďan typického pohybu vody na hladině před nimi.

„No jo! Co se asi stalo? Kde se tu najednou vzal?“

„Výbuch zřejmě udělal díru do nějakého dalšího tunelu nebo jeskynního systému, který nebyl zatopený, a teď do něj teče voda z jezera. Vidiš, jak se ten vír zvětšuje? To si voda rozšiřuje cestu,“ vysvětloval Meďan.

„Takže my vlastně upouštíme jezero?“

„To ještě není tak úplně jisté. Záleží na tom, jestli se nám podařilo zničit i ten propojovací tunel. Pokud ano, voda odteče jen odsud z údolí a město Grop znovu spatří světlo světa.“

„Tak co kdybychom zaletěli ke skále, odkud jsme odpálili výbušninu? Pokud bude hladina nad městem níž než hladina vody v jezeře, je to jasné,“ napadlo Koumena.

Rozletěli se ke tedy skále. Hladina vody nad zatopeným městem byla o poznání níž než v jezeře. Město Grop se mělo vynořit z hlubin. Oba kamarádi se na sebe podívali.

„Tak to bude ještě zajímavé!“ hvízdal Meďan. „V každém případě letíme zpět za králem.“

V paláci panoval velký shon, přípravy na slavnost byly v plném proudu. Meďan s Koumenem nemohli sehnat nikoho, kdo by je králi ohlásil. Rozhodli se tedy najít si ho sami. Vyšli do druhého patra, kde se nacházela jeho pracovna, a zaťukali na dveře. Nikdo se neozval, a to ani napodruhé.

„No nic, musíme se vrátit dolů a počkat, až se najde někdo, kdo nám pomůže,“ pokrčil Koumen rameny.

Ale Meďan se jen tak vzdát nehodlal. Vrátil se ke schodišti a zplna hrdla zakřičel: „Halóóó! Je tu někdoóó?“

Kdesi vzadu nato cvakly dveře a v nich se objevil sám král.

„Á, rád vás vidím. Pojdme do mé pracovny. Jsem napjatý, jak jste pořídili.“

Zavolal svého komořího, požádal ho o nějaké občerstvení a obrátil se na Meďana s Koumenem. „Povídejte, prosím, hořím nedočkavostí.“

Slova se ochotně ujal Meďan a začal líčit průběh mise. Trochu se obával, co král řekne, až se dozví, že vypustili vodu z kotliny. Ten ho se zaujetím poslouchal. Mezitím jim na stole přistály různé dobroty a Koumen, který nemluvil, si spokojeně nabídl, a přitom pobaveně sledoval, jak kamarád bojuje sám se sebou. Tak rád by si vzal také, ale slušnost mu velela nejprve dovyprávět celý příběh. S plnou pusou se přece nemluví.

Když skončil, král ani nedýchal. „Přátelé, to je úžasné!“ zvolal s nadšením.

Meďanovi se ulevilo. A vzápětí ještě víc, když si konečně strčil něco do pusy.

Král mezitím pokračoval. „Jestli ta voda odteče všechna, máme velkou šanci dostat se k tlekonskému pokladu, který museli naši předkové zanechat ve městě, když utíkali před povodní. Zítř ráno se sejdem na stanovišti ještěrů a zaletíme se tam podívat. Souhlasíte?“

Jistěže souhlasili, ačkoli Meďanovi s plnou pusou nebylo moc rozumět.

29. KAPITOLA **POKLAD**

Ráno vyskočil z postele jako první Meďan, rychle se oblékl a šel připravit snídani. Koumen se probudil chvíli po něm a když mířil dolů, už na schodech ho zasáhla libá vůně.

„Copak nám to šéfkuchař připravil?“

„Ochutnej. Není to nic zvláštního, ale jako snídaně to bude stačit.“

Na prostřeném stole ležela opečená slanina s volským okem a pečivem.

„Kde jsi to sehnal?“ podivil se Koumen.

„Jó, kamaráde, voják se stará, voják má. Nechal jsem si to poslat z královského paláce.“

„Hmm. Máš to výborné!“